העלון טעון גניזה
עלון מס' 548
שבת פר' "וישב"
שנת תשפ"א

בס"ד

תפארת ינוז

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינוז חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינוז" 03-6182992

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יורם בן אסתר ז"ל

לרפואה שלמה
שלמה בן ויקטוריה
אולגה זימבול בת אמילי

מטעמים לשולחן

ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה (לט,י)

רשע אומרים לו:'מפני מה לא עסקת בתורה? אם אמר:'נאה הייתי טרוד ביצרי הייתי', אומרים לו:כלום נאה היית מיוסף? אמרו עליו על יוסף הצדיק: בכל יום ויום היתה אשת פוטיפר משדלתו בדברים... ולא רצה לשמוע אליה. נמצא, הלל מחייב העניים, רבי אלעזר בן חרסום מחייב העשירים, יוסף מחייב את הרשעים (יומא לה ע"ב) לכאורה, שואל רבי **איצ'לה בלזר**, תשובת הרשע אינה מובנת כלל. שואלים אותו מדוע לא עסק בתורה, ומה הוא עונה? איך אלמד תורה, הלא "טרוד הייתי ביצרי" - הייתי עסוק בשטויות... נתאר לעצמנו שמשגיח נגש לבחור בישיבה ושואל אותו: "היכן היית אתמול מדוע לא באת ללמוד?" והוא יענה: "כבוד הרב, כל כך רציתי ללמוד, אבל הייתי עסוק". "במה היית עסוק?" "ישבתי עם חבורת הפרחחים על הברזלים ולא יכלתי לעזוב באמצע"... וכי תרוץ הגיוני הוא זה? הלא ההתנשאות שבדבריו כבר גרועה יותר מעצם הטענה! כדי לשבר את האוזן כמה לכאורה מגוחכת טענה זו, נזכיר מעשה שמספר ה'**בן איש חי**' על אדם שהגיע לרב העירה בערב יום כפור ואמר: "באתי לבקש דרך תשובה על מעשה עברה שעשיתי". "כבוד הרב, לא נטלתי מים אחרונים". "נו, טוב, זה באמת לא בסדר, אך עדיין בטול נטילת מים אחרונים אינו עוון כה חמור"... "כבוד הרב, לא נטלתי מים אחרונים מפני שגם לא נטלתי מים ראשונים לפני הסעודה". "אכלת בלי נטילת ידיים?!" "כן". "מדוע?" "כבוד הרב, אם אני אוכל מאכלי טרפה, היעלה על הדעת שאטול ידיים לפני הסעודה?" "אכלת טרפות?! מדוע? הרי ישנן כל כך הרבה מסעדות כשרות? ומדוע הצרכת לאכול מאכלי טריפה?" "כי כל המסעדות היו סגורות, זה היה בשבת"... ואדם זה בא לבקש תשובה על מים אחרונים... וכך, שואל רבי איצ'לה, כיצד זה שעל התביעה מדוע לא עסק בתורה, אומר הרשע "טרוד הייתי ביצרי" - עברתי עברות ולא היה לי זמן ללמוד גמרא. איזה מן תרוץ הוא זה? התשובה היא, שאכן כך הוא: עד כמה שמעשי העברות גרועים הם, עוון בטול תורה עולה עליהם בחומרתו! "טרוד הייתי ביצרי" פחות חמור מבטול תורה. לכן אדם מעדיף שיענישוהו על העברות שעבר מחמת יצרו, רק שלא יענישוהו על עוון בטול תורה שהוא החמור מכל! מנהג האשכנזים שבכל ענין שיש צורך להזכיר שמו של אדם, מזכירים אותו עם שם אביו, כגון כשקוראים יהודי לתורה אומרים: "יעמוד יוסף בן יעקב", וכן על הקבר כותבים: "פה נטמן יוסף בן יעקב" וכו'. המקום היחיד שמזכירים את שם האמא הוא בתפלה על חולה. מדוע? באר ה'**בן איש חי**': משום שלאביו יש גם עוון בטול תורה, משא"כ הנשים שאינן חיבות בלמוד תורה ואין להם עוון זה. לכן כשבאים להתפלל על חולה מזכירים את שם אמו. כי הזכרת שם האב עלולה לפעמים אף להזיק יותר כי יש בידו עוון בטול תורה.

וירא אדניו כי ה' אתו וכל אשר הוא עשה ה' מצליח בידו (לט' ג)

היה מוזג לרבו קונדיטין והוא אומר לו: מה מזגת לי?הוא אומר:קונדיטין. אומר לו:פסינתטון אני רוצה, והיה פסינתטון . הוא אומר:יין אני רוצה, והיה יין. הוא אומר: יין מבשל אני רוצה, והיה מבשל. וכן על המים, וכן על כל דבר ודבר, שנאמר:'וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו' (תנחומא וישב סי'ח, ח)

כל מה שעשה יוסף הקב"ה דאג שיצליח בו, ופוטיפר מבחין בהצלחתו, שכן, כל מה שבקש פוטיפר מיוסף-התחלף בידו של יוסף. פוטיפר היה מזמין כוס מים, ויוסף נענה לבקשתו והגיש לו כוס מים."למה מים?" הגיב פוטיפר-"אמרתי שאני רוצה קוקה קולה". "בסדר, הנה הקולה", השיב יוסף, ואכן כוס המים התהפכה בידו. "אני לא רוצה שתיה קרה", נזכר פתאום פוטיפר, "תן לי כוס קפה" והפכה לקפה. "אבל לא שמת סוכר" "שמתי" "אבל הפעם אני רוצה בלי סוכר" "אין כאן סוכר". זוהי כונת הדברים "ה מצליח בידו" בתוך ידיו של יוסף הצדיק התחוללו נסים. אשר הראו כי הצלחתו היא הצלחה נסית. מעל לגדר הטבע. וכולם הבחינו בצדקותו הרבה. לפיכך, תוך זמן קצר "וימצא יוסף חן בעיניו...ויפקדהו על ביתו וכל יש לו נתן בידו: ויהי מאז הפקיד אותו בביתו וועל כל אשר יש לו ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת ה' בכל אשר יש לו בבית ובשדה" (שם ד-ה) מכאן לומדת הגמרא (ברכות מב ע"א): "תכף לתלמידי חכמים ברכה", כלומר מי שתומך בתלמידי חכמים, מקרב אותם ומארחם- מביא ברכה לביתו.

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת "וישב"

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	3.32	4.21	5.16	5.54
תל אביב	3.33	4.17	5.17	5.50
חיפה	3.31	4.14	5.15	5.48
באר שבע	3.35	4.18	5.18	5.52

הפטרה: "רני ושמחי בת ציון"

ההלכה השבועית

הלכות שבת
הלכות קוצר ומעמר

א. אסור להשתמש באילן, וגם הצדדים שלו אסור להשתמש בהן, והיינו כגון לסמוך סולם עליו, שכשעולה עליו הרי הוא משתמש בצדדי האילן. אבל צדי צדדים מותרים, כגון אם יש יתד תקועה בצדי האילן, מותר לסמוך על היתד, וכן אם נעץ באילן יתד, ותולה על היתד סל וכלכלה מותר. ומותר להכניס בה פירות, וכן מותר ליטול ממנה.

ב. מותר לפתוח את התריסים והחלונות של הדירה בשבת, להכניס בה אויר צח וקרני השמש, אף על פי שנמצאים בדירה עציצים שיש בהם שושנים ופרחים וזרעים. אבל אסור לפתוח בשבת את המכסה שעל החממות שמגדלים בהם זרעים ופרחים, כשכל מגמתו וכוונתו לתועלת הזרעים והפרחים, כדי להוסיף למהר צמיחתם.

ג. המעמר, והוא המאסף ומקבץ שבלים ועושה מהם עומרים, חייב. ויש אומרים שאינו חייב אלא אם כן קשרם. ואין עימור אסור מן התורה אלא בגידולי קרקע. ומדברי סופרים אסור גם בשאינו גידולי קרקע, ולכן אסור לקבץ מלח ממשרפות המלח שדומה למעמר.

ד. אין איסור עימור אלא במקום גידולו, אבל שלא במקום גידולו מותר לכתחילה. לפיכך אם הביא מן השבלים לביתו ועימרן בביתו, מותר.

חזון עובדיה

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל?
שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinon.org או הכנסו ל - www.hasdeyinon.org

סיפור השבוע

אבק הכבשנים שקע לאיטו ואדמת אירופה הלכה והתייבשה לה, רוויית דמים ושכול. שישה מיליון יהודים, מתוכם מיליון ילדים קטנים קיפדו חייהם על ציר השנאה העמלקי, שתקע שורשיו בגרמניה הנאצית. מי ניצל? יחידים ממש. שרגא אהרונוביץ היה אוד מוצל מאש. לעומת מכמה מחבריו בעיירה הפולנית שיצאו אמנם חיים מן התופת אך ללא משפחה, רעייתו פייגע ניצלה בניסי ניסים. ג'ייקוב שוורץ, הרב החטיבתי של לוחמי המרינס בצבא ארה"ב, עיין ברשימות הניצולים שבידיו, והיה שליח נאמן להפגיש בין השניים אחרי שלוש שנות פרידה וסימני שאלה גבוהי קומה. האם היא חיה? האם הוא חי...? גם הקשוחים מבין החיילים האמריקנים הרשו לעצמם לבכות לנוכח המפגש המרגש שסיכוייו שאפו לאפס. כן, גם לוחמים בוכים. הם חזרו לעיירה מפויחת, ומהר מאד החליטו לפתוח דף של עתיד יפה יותר בארץ האפשרויות. אניית המשא האדירה "קוסמוס" הפליגה, ועל סיפונה זוג יהודים צעירים שופעי תקווה. תקוות זה בסדר, אך הגשמתן, נעבעך, לא תמיד עולות יפה. הסוכנות היהודית העבירה לידיהם 30 דולר דמי כיס, דירונת פצפונת בקצה רחוב ניו-יורקי סואן, לשלושה חודשים בלבד. "זה מספיק זמן עד שתמצא עבודה, תתפרנס יפה, תשכור דירה ותעלה על דרך המלך", הודיעו מזכיר הסניף. כעבור שלושה שבועות נולדו התאומים המתוקים, שמהר מאד הפכו למלאכים. רפאל שנולד שבע דקות לפני מיכאל ובלילה הם קוראים זה אל זה וצווחים, מאמא, פאפא... כך נדמה. הנה כי כן, נדמה כי האושר הולך ותוקע יתד אצל שרגא ופייגי אהרונוביץ, והטרגדיה ההיא יימח שמה, תשקע ותיעלם במרתפי התת-מודע. היו בכיסו שישה דולרים בלבד, במצב של הולכים ואוזלים, מצטמקים ובהחלט רע לאהרונוביצ'ים. עוד שבועיים הם אמורים לפנות את הדירה, או לשלם שכירות בעצמם, וחשמל ומים ונסיעות, ושאר ירקות. וכסף מנלן? עוד מעט נפנה זרקור קטן לעבר מסע התלאות של שרגא, שהחליט לא להיכנע לייאוש, ולמצוא מקום עבודה ראוי לשמו כי החרב הקיומית מרחפת מעל ראשו. "זה נכון רעייתי שהקב"ה זן ומפרנס לכל, ומכין מזון לכינים ולפילים, אבל כמו שלמדנו בפרשת בראשית, קללת ההשתדלות בזעת-אפיך-תאכל לחם רודפת כל בריה אנושית עלי אדמות" הסביר לרעייתו, וניסה להפיח בה שמחת חיים. "אבל אינני אומר נואש, גם נח לא אמר נואש, בנה תיבה 120 שנה, ניסה להחזירם בתשובה, וננכס לתיבה להאכיל חיות ועופות מתוך תקווה לעידן חדש...". האכזבות רדפו זו את זו. להלן כמה מהן, ליתר דיוק האחרונות. "הבנק שלנו זקוק לפקיד בעל מעוף, חרוץ, ומבין עניין למחלקת חשבונות פרטיים". המודעה הזו קרצה לשרגא. הוא איש נבון למדי. חשבון בכלל ולוח הכפל בפרט, הוא למד בעיקר מתוך אינטואיציה אישית, יש לו כימיה עם בני אדם, וחריצות, אחרי שנות עבודת פרך במחנה ההשמדה, היא ברזומה שלו. הוא נכנס מהוסס לבנק, בשדרה השביעית, ושאל באנגלית עילגת מתובלת באידיש, "איפה יושב המנהל?" הוא צעד בחשש לחדרו של המנהל, שחייך אליו בחום רב ולחץ את ידו. שרגא הרגיש שזורמת ביניהם כימיה. דמותו התמירה, גופו החסון והארת פניו התמידית, שיוו לו מראה של איש רציני עם יכולות ופוטנציאל גבוהים מן הממוצע. קריירה בנקאית? למה לא. מנהל הבנק הגיש לו נייר מלא מספרים וביקש, "נסה לפתור את התרגילים החשבוניים". אהרונוביץ לא התבלבל ותוך שש דקות הגיש את הנייר ובו פתרונות מדויקים. "מצוין, בהחלט יפה מאד", ציין המנהל, "אבל, בינינו, אדון אהרונוביץ, אתה דובר אנגלית קצת מגומגמת... ולקרוא?"."אני משתדל להסתדר איכשהו, לשלב בין אידיש לאנגלית", גמגם שרגא. המנהל תקע בו מבט ממושך וחודרני, ולחש בצער "סלח לי, אתה עושה רושם של אדם נבון ומוכשר, אבל בלי שליטה באנגלית רהוטה ושוטפת, אין לך מה לחפש בבנק... הלקוחות צריכים לקבל שירות מהיר, ברור ולא מגומגם, אתה מבין אדוני?...". "אני מבין". שרגא יצא לשדרה הניו-יורקית שבור למדי. הסיפור הזה חזר על עצמו, והחיסרון הגדול – אי-ידיעת אנגלית שוטפת - עמד לו לרועץ ושבר את ליבו. "אנו זקוקים לאחראי נאמן על פס הייצור של מפעלנו", בישרה מודעה גדולה בלוח המודעות השכונתי. זיק של אור בצבץ בעיניו של שרגא. שיהיה בנק, שיהיה מפעל, שיהיה משרד, העיקר פרנסה. שומר המפעל פתח את השער ושאל חצי מנומנם, "לאן אדוני?" "לריאיון עבודה עם סגן המנהל", עדכן שרגא באנגלית רצוצה. סגן המנהל לא היה אלא ישיש חסר סבלנות, שפתח וסגר מגירות, הזיז מסמכים שמאלה-ימינה, הציץ כל רגע בשעונו, הקיש בעצבנות על חותמת גדולה, וענה בחוסר סבלנות לשיחות טלפון נכנסות.

"יש לך קורות חיים וניסיון בעבודה?" שאל הסגן. "ארבע שנים בשואה, זה הקורות האחרונות שלי..." מלמל אהרונוביץ, "אבל אני חרוץ ולומד מהר... תנסה אותי ולא תצטער..." סגן המנהל נרגע לרגע, נשען על מסעד כיסאו הרחב ושאל, "אבל האנגלית שלך מיסטר... חלשה... אתה מערבב המון אידיש... אצלנו במפעל מנהל פס הייצור חייב לשלוט באנגלית. יש לו הרבה חומר לקרוא, יש הרבה הוראות שהוא חייב להנחית באנגלית ברורה לעובדיו... גם בתור פועל פשוט לא נקבל אותך, כי יש לפועל הכי פשוט שלנו הרבה משימות שמחייבות דיבור שוטף... הבנת מיסטר?!" דועך וכבוי הוא יצא לרחוב... ושרך רגליו למנהטן. על שער בית הכנסת האשכנזי "משכנות ישראל" הבהיקה מודעה קטנה בכתב יד. "אנו זקוקים בדחיפות למנקה חרוץ ויעיל לבית הכנסת שלנו". למותר לציין שהמודעות הנ"ל תורגמו ע"י עוברים ושבים ששלטו מעט באידיש. "ברוך השם", מלמל שרגא, "ניקיון בית הכנסת לא מחייב ידיעת השפה האנגלית. סמרטוט, מטאטא, מגב, לא זקוקים להוראות שוטפות מעכבות, ואין שום חומר מקצועי לקרוא ולהבין". הוא צעד בביטחון יחסי לכיוון משרד בית הכנסת, שם ישבו שלושת הגבאים החביבים אולמן, זוסמן ושולביץ. "אבל אתה חלש באנגלית", צקצק זוסמן, "איך נקבל אותך?". "בשביל לנקות רצפות צריך אנגלית?" רטן אהרונוביץ. "איפה ההיגיון פה? מילא בנק, מילא מפעל, מילא משרדים, אבל בשביל לנקות שירותים ומדרגות אתם דורשים אנגלית שוטפת. המטאטא כך נראה לכם – לא מבין אידיש?". "שתבין, ר' איד", הסביר לו זוסמן, "לפעמים יש כאן שמחות ואירועים, המנקה אמור להקביל את פני החוגגים... להסביר להם, הבנת?". ניצול השואה שרגא אהרונוביץ יצא לרחוב, הולך עקב בצד אגודל, ראשו שמוט מטה ועיניו דומעות. עוד יום-יומיים הוא יושלך מן הדירה... ורעייתו משוועת לכמה דולרים למחיה... והתאומים? אוי-אוי-אוי נולדו לעניות. "החיסרון הנורא לא לדעת אנגלית, אני משלם עליו... אבא שבשמים שלח לי ישועה... תמצא לי יתרון בחיסרון", התפלל. לפתע הוא הבחין בקווטר, מטבע של רבע דולר על מרצפת המדרכה. הרימו, ורעיון הבזיק במוחו. הוא ניגש לקונדיטוריה סמוכה וביקש לקנות "מאפנ'ס" עוגות קטנות. "עוגיה אחת, בפני" אמר המוכר. "תביא 25 עוגות", ביקש שרגא, והללו הוגשו לו בתוך קרטון קטן אפור-חום. עזות פנימית מלווה בתפילה רותחת אפפה את האיש. הוא הניח את הקרטון עם העוגיות הטריות על גדר אבן בקצה הרחוב וצעק, "עוגות, עוגות". "כמה עולה עוגה?" שאל עובר אורח. "שני פני, עוגה". הלה שלף שני פני, חטף עוגה ונעלם. כעבור שניות ספורות עוד קליינט ועוד מתעניין. לא חלפו חמש דקות, וקרטון העוגות התרוקן. "אני חולם", מלמל שרגא, "הרווחתי רבע דולר בחמש דקות". הוא אץ-רץ לקונדיטוריה ורכש 50 עוגות שנמכרו תוך רבע שעה. גלגל ההצלחה התחיל להסתחרר ולדהור. עד הערב הוא הרוויח 10 דולר. כעבור שבוע שכר את שירותיו של מובטל אמריקני שניצב בקצה השדרה הצפונית, והעוגות הקטנות עפו בקצב. כעבור שלושה חודשים, עמדו ועבדו 25 פועלים בניו יורק – בקרנות הרחוב - בשביל אהרונוביץ - והכסף זרם. כעבור עוד חצי שנה הוא קנה קונדיטוריה והוזיל את מחירי העוגות. נו, וכשגברת הצלחה מאירה פנים, והעסק קונה שם טוב, אז השמים הם הגבול. ניו יורק, מינסוטה, אריזונה, אוהיו, איפה לא? ניצבו להם מוכרים צעירים לבושי מדים כתומים בקרנות הרחוב ומכרו עוגות בשני פני. "אהרונוביץ קייקס" הפכה לפירמה שגלגלה מיליוני דולרים. כעבור 15 שנה, כשאהרונוביץ כבר הפך לגביר מפורסם ונדיב ידוע, נכנסו למשרדו שני אנשי עסקים בריטים ממושקפים ורזים שביקשו לקנות זיכיונות בפירמה האטרקטיבית שלו. לאחר שבועיים אינטנסיביים של משא ומתן עם בכירי החברה של אהרונוביץ, הודפס חוזה, ונקבעה ישיבה ובה יחתמו הצדדים על ההסכם שיהפוך את הפירמה למעצמה אירופית. עסקה שתכפיל את הכנסות החברה של אהרונוביץ. "הנה החוזה", הגיש הבריטי את המסמכים לעיונו של אהרונוביץ, שהעביר את החוזה לידי עורך דינו והורה לו "סטנלי, תקריא לי בבקשה". עו"ד סטנלי פוקהרטר תרגם את החוזה לאידיש עסיסית, וקראו במתינות לתדהמתם של שני הבריטים שחמש דקות נשארו פעורי פה... מה להם ולאידיש. "אקסיוז מי, אדון אהרונוביץ, אתה פה המנהל הראשי, אתה בעל חברת הענק המפורסמת שמגלגלת מיליונים... אתה – אם אני מבין - לא יודע לקרוא אנגלית, ובקושי מדבר אנגלית... אני משתאה... האמנם?". שרגא אהרונוביץ תופף באצבעות יד ימינו על השולחן, חייך והשיב, "אילו ידעתי לדבר ולקרוא באנגלית שוטפת, הייתי עד היום מנקה רצפות ומדרגות בבית כנסת נחמד במנהטן...". הבריטים הנהנו בחוסר הבנה, אך לפתע קלט ניצול השואה שרגא אהרונוביץ, שבעצם החיסרון שלו... אין יתרון גדול ממנו. פרי קטן מאחורי הסיפור : טחו עינינו מראות וליבנו מלהבין, שגם החיסרון הגדול ביותר, הינו שלמות מוחלטת שנועדה להיטיב עם בעליו. שהלוא מברכים אנו "בורא-נפשות-רבות-וחסרונן..." לברך על החיסרון, כי אין טוב ומושלם ממנו. הוא בוודאי לטובתנו.

באדיבות המחבר-הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

כלתי שתח'י, היה לה חשש לגידול, שלחו אותה לעשות ביופסיה, לפני כן, הזמנתי עבורה **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** לאותו בקר לפני הבדיקה. וברוך השם התבשרנו בשורות טובות, הכל תקין, ואין צורך בכלום. ישתבח שמו לעד!

בעילום שם

לפני ראש השנה, לנכדה שלי היה חום גבוה, והחום לא ירד. שלחו אותה לעשות בדיקה לנגיף. אז התקשרתי וזכיתי להזמין לה **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** בערב ראש השנה. וברוך השם, היא יצאה שלילית לנגיף...ישתבח שמו!

בעילום שם

קרוב משפחה נמצא חיובי לנגיף, הגיע למצב שלא היתה ברירה אלא ללכת לבית חולים, מאד פחדנו מזה. עשינו לו **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** וברוך השם, אני מתרגשת לבשר בשורות טובות, זה לא מובן מאליו בכלל. הוא קיבל שם את הטיפול שהיה צריך ושוחרר הביתה. ומחלים מיום ליום. רוצים להודות, לבורא עולם ולשליחיו...

בעילום שם

הבן שלי בן ה32 עם הנגיף במצב מאד קשה, היה חמצון מאד גבוה ודלקת ראות מאוד חזקה, טיפה לפני מכונת הנשמה, בדרגה הכי גבוהה בחמצן, היה במצב מאד, קשה. התקשרתי והזמנתי לו **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"**, וב"ה, אחרי יומיים, ראינו הטבה, ומאז כל יום היה שיפור, אחרי שבוע חזר הביתה, זה היה מתנת חג לאישתו שחכתה לו עם תינוק בן חודשיים וחצי בבית. ואני רוצה לציין, שבבית חולים עשו עבודת קודש, הוא קיבל את הטיפול הכי טוב, מכל הצוות. הוא קיבל את הכל העזרה שהיה זקוק לה. היה סיעתא דשמיא מדהימה. שבע"ה בזכות זכוי הרבים שלא ישאר לו שום תסמין ולא שום זכר למה שעבר. אני מודה להשם על חסדיו הרבים, אני ממש מתרגשת להודות לבורא עולם....

י.מ.ק. מהדרום.

לפני חודשים, אבא היה מורדם ומונשם, על פי הרופאים הסכויים שלו לצאת מזה היו אפסיים. זכיתי לעשות **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** ואחרי שבוע בערך התעורר, דבר עם הרופאים, היה צלול בראש והגיב אליהם. ברוך השם. לאט לאט יצא מההרדמה לגמרי, המשפחה הגיעה לבקר אותו והוא זיהה וזכר אותנו. וכשהיה צריך להפרד מאשתו היה לו קשה להפרד ממנה. במשך שבועיים אחרי זה יצא שלילי לנגיף, פעמיים. הורידו אותו למחלקה רגילה, והיה שם בהשגחה. מכיון שהיה מורדם כל כך הרבה זמן הוא נחלש, והיה צריך להאכיל אותו, ולקבל פיזיוטרפיה. אחרי זה קיבל שיקום במשך חודש ואחרי זה הביתה. ברוך השם כבר חזר לעצמו. כל התהליך הזה לא מובן מאליו בכלל, זה היה תחית המתים, נס מעל הטבע. הרופאים לא האמינו למראה עיניהם. כשהם בקרו בחדר וראו שהוא ער, הם חשבו שהם חולמים או מדמיניים, כי זה היה כל כך בלתי צפוי...מודים להשם יום יום, שהציל לנו אותו...

ב.מ. מהמרכז

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי לא לנתק את השרשרת

באחד הימים יוסף הכהן החליט לקנות עז חולבת. רכוב על חמורו הגיע לכפר, קנה עז ותלה על צווארה פעמון. את הפעמון קשר לחבל ואת החבל לזנב החמור, וכך היה רגוע, שכל עת שהוא שומע את הפעמון מקשקש העז פוסעת אחריו, בדרך זו התקדם יוסף אל עירו שמח וטוב לב. בדרכו חזרה משך יוסף את תשומת לבם של שלושה גנבים, הם ראו אדם, אחריו עז ולפעמונה מחובר חוט המחבר לזנב החמור שעליו הוא רוכב. אמר הגנב הראשון: "מסוגל אני לגנוב את העז". אמר הגנב השני: "אני מסוגל לגנוב את החמור שהוא רוכב עליו". השלישי אמר: "את העז והחמור אתם יכולים לגנוב? אני מסוגל לגנוב את הבגדים של הרוכב". הלך הגנב הראשון, התיר את הפעמון מצוואר העז, תלהו בזנב החמור ומשך את העז אחריו. יוסף לא שם לב, הוא המשיך לשמוע את קשקוש הפעמון ולא חשד בדבר, בטוח היה שהעז מהלכת בעקבות החמור. לאחר כברת דרך פנה הגנב השני אל יוסף: "אמור נא לי אדוני, האם אופנה חדשה היא לתלות פעמונים בזנב החמור?" הביט יוסף אחוריו ונחרד: העז נעלמה! אמר לו הגנב: "ודאי לא הספיק הגנב להרחיק לכת, רוץ ותפוס אותו ואני אשמור על חמורך". רץ יוסף לחפש את הגנב אך לא מצא לא את העז, לא את השומר ולא את החמור. בכבדות המשיך יוסף, אך הפעם קשה הייתה הדרך, החום היה כבד, צערו הכביד עליו והוא שרך את רגליו לעבר עירו. בדרכו ראה יוסף באר מים והחליט לעצור ולהתרענן. לצידו ראה אדם בוכה, שאל אותו יוסף: "מה לך, מדוע אתה בוכה?" סיפר האיש שהתכופף לבאר להרוות את צימאונו וצרור כספו נפל מחיקו למעמקי המים. "יום פגעים הוא, גם לי נגנבו היום עז וחמור" אמר יוסף. השיב האדם: "עז וחמור? הבלים! תוציא לי את ארנקי מהבאר ואתן לך בשכרך דמי עז וחמור גם יחד", התקווה החלה לפעם ביוסף, הוא פשט את בגדיו ונכנס לבאר, אך חיפושו לא העלה דבר. כשיצא מהמים לא מצא לא את האדם ולא את בגדיו...יוסף היה שאנן. אם היה מעיף מבט מדי פעם לראות אם העז אחריו, היה חוזר לביתו שמח וטוב לב, אך הואיל וסמך על הפעמון ולא חשד באפשרות גניבה הפסיד את כל אשר לו... (תנא דבי אליהו, 'אמונה שלמה')

"כִּי יְדַעְתִּיו לְמַעַן אֲשֶׁר יְצַוֶּה אֶת בָּנָיו וְאֶת בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשָׁמְרוּ דֶּרֶךְ ה' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט..." (בראשית יח', יט') בורא עולם נתן לאברהם הבטחה שהוא יהיה לגוי עצום ורב, ויתברכו בזכותו כל משפחות האדמה, מדוע? כי ידע שהוא ינחיל לבניו אחריו את דרך ה', לעשות צדקה ומשפט.

רונן קרתא

הפרשה המצוירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440